

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

privind inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Boubătrîn Tamara împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova,
intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova,
(repararea prejudiciului moral și material)

împotriva deciziei din 25 martie 2025 a Curții de Apel Chișinău,

Dosarul nr. 2ra-825/25

PIGD Nr. 2-23098966-01-2ra-03122025

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. V. Sandu)
Curtea de Apel Chișinău (jud. R. Pulbere, A. Malii, R. Pascari)

11 iunie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,
Oxana Parfeni,
Gheorghe Stratulat, *judcători*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 7 iulie 2023, Boubătrîn Tamara a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, cu intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova, prin care a solicitat repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de cercetare penală și de anchetă preliminară, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, constând în încasarea sumei de 600.000 lei cu titlu de prejudiciu moral, a sumei de 10.000 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică și a sumei de 396 lei cu titlu de cheltuieli de deplasare.

2. În motivarea acțiunii, reclamanta a invocat că prin Decretul Președintelui Republicii Moldova nr. 304 din 8 octombrie 1996 a fost numită în funcția de judecător al Judecătoriei raionale Rîșcani pe termen de 5 ani, iar prin Decretul nr. 291 din 30 octombrie 2001 a fost numită judecător până la atingerea plafonului de vârstă. Prin Decretul nr. 1435 din 22 ianuarie 2015 a fost numită prin transfer în funcția de judecător la Judecătoria Ialoveni.

3. La 22 aprilie 2016, Procurorul General interimar Harunjen Eduard a sesizat Consiliul Superior al Magistraturii, solicitând eliberarea acordului la pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală a judecătorului Boubătrîn Tamara, pe semnele bănuielii rezonabile privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (2) lit. a) din Codul penal. Prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 321/14 din 11 mai 2016, s-a admis sesizarea și s-a dat acordul la pornirea urmăririi penale. Prin ordonanța Procurorului General interimar din 24 mai 2016 s-a pornit urmărirea penală în privința judecătorului Boubătrîn Tamara conform elementelor infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (2) lit. a) din Codul penal.

4. La 7 iunie 2016, aceasta a fost recunoscută în calitate de bănuțit, iar prin ordonanța din 7 septembrie 2016 s-a dispus punerea sa sub învinuire, incriminându-i-se comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) din Codul penal. Prin Decretul Președintelui Republicii Moldova nr. 2089 din 31 mai 2016, Boubătrîn Tamara a fost eliberată din funcția de judecător la Judecătoria Ialoveni,

conform cererii de demisie. La 17 mai 2017, cauza penală a fost expediată Judecătoriei Glodeni pentru examinare în fond.

5. Prin sentința Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani, din 27 noiembrie 2018, Boubătrîn Tamara a fost recunoscută vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) din Codul penal și condamnată la închisoare pe un termen de 1 an cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții publice pe un termen de 1 an, executarea pedepsei fiind suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 an. Totodată, în privința sa s-a aplicat măsura preventivă obligarea de nepărăsire a țării până la intrarea în vigoare a sentinței.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 ianuarie 2020, apelul declarat de procurorul în Procuratura Anticorupție s-a respins ca nefondat, apelul declarat de Boubătrîn Tamara s-a admis, sentința s-a casat cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care aceasta a fost achitată pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) din Codul penal. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 10 februarie 2021, recursurile ordinare declarate de procurorii Cazacov Elena și Gavdiuc Valentina împotriva deciziei de achitare au fost declarate inadmisibile ca vădit neîntemeiate.

7. Reclamanta a invocat că pe parcursul a aproximativ 4 ani și 9 luni, de la 11 mai 2016 până la 11 martie 2021, a fost supusă zilnic unor stresuri psihologice și psihice, că i s-a înrăutățit starea de sănătate, că a suportat consecințe grave asupra reputației profesionale și că, timp de 28 de luni, a fost în imposibilitate de a ieși din țară ca urmare a aplicării măsurii preventive obligarea de nepărăsire a țării.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

8. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 3 octombrie 2023, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Boubătrîn Tamara împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova, cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești. S-a încasat din contul bugetului de stat al Republicii Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției, în beneficiul Boubătrîn Tamarei, suma de 100.000 lei cu titlu de prejudiciu moral și suma de 10.000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică. Cererea privind încasarea sumei de 396 lei cu titlu de cheltuieli de deplasare a fost respinsă ca neîntemeiată, iar în rest acțiunea a fost respinsă în măsura ce depășea cuantumul acordat.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

9. La 9 octombrie 2023, reprezentantul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, Tulbure Ion, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 3 octombrie 2023, solicitând casarea acesteia și adoptarea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii civile.

10. La 16 octombrie 2023, Procuratura Generală a Republicii Moldova, a declarat de asemenea apel împotriva aceleiași hotărâri, solicitând admiterea cererii de apel și modificarea hotărârii instanței de fond în sensul micșorării prejudiciului moral în limite rezonabile.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

11. Prin decizia Curții de Apel Centru din 25 martie 2025, s-au respins cererile de apel declarate de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și de Procuratura Generală a Republicii Moldova și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 3 octombrie 2023.

12. Instanța de apel a reținut că prima instanță a determinat corect raportul juridic dedus judecății, circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei au fost stabilite și elucidate pe deplin, probelor prezentate li s-a dat apreciere completă, obiectivă și sub toate aspectele, iar hotărârea este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legale ale participanților la proces.

13. În acest sens a constatat că Boubătrîn Tamara dispune de dreptul de a solicita repararea prejudiciului suportat în cadrul procesului penal, întrucât prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 ianuarie 2020, irevocabilă din 10 februarie 2021, aceasta a fost achitată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) din Codul penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, ceea ce constituie atât o acțiune prevăzută de art. 3 lit. b) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, cât și un temei de reabilitare prevăzut la art. 6 lit. a) din aceeași lege.

14. Instanța de apel a respins alegațiile apelanților potrivit cărora dreptul la despăgubire ar fi condiționat de existența unui act judecătoresc separat prin care să fie declarate ilegale acțiunile organului de urmărire penală. Or legea nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998 nu instituie o astfel de condiție specială, iar sentința de achitare pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii constituie unica dovadă legală suficientă care denotă tragerea ilicită a persoanei la răspundere penală.

15. Abordarea apelanților astfel a fost bazată pe o înțelegere eronată a textului și spiritului Legii nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998, care face o distincție clară între acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală bazate pe erori și cele

rezultate din intenție criminală, și a reținut că prejudiciul cauzat se repară integral, indiferent de culpa persoanelor cu funcție de răspundere, conform art. 3 alin. (2) din aceeași lege.

16. Cu privire la cuantumul compensației prejudiciului moral, instanța de apel a constatat că instanța de fond s-a bazat pe principiile compensării rezonabile și echitabile, ținând cont de natura juridică a faptelor imputate, gravitatea abaterii incriminate, aplicarea măsurii preventive obligarea de nepărsire a țării, perioada și intensitatea restricțiilor, precum și de perioada aflării Boubătrîn Tamarei sub acuzație penală.

17. Instanța de apel a apreciat că, pentru reclamantă, în calitate de judecător, condamnarea penală a generat consecințe deosebit de grave asupra reputației profesionale, demnității și credibilității sale în fața societății, antrenând un stres psihologic accentuat, incertitudine asupra carierei și vieții personale, precum și stigmatizare socială, chiar dacă ulterior s-a dispus achitarea.

18. În consecință, a constatat că suma de 100.000 lei dispusă spre încasare de instanța de fond reprezintă o sumă rezonabilă și suficientă pentru compensarea pagubelor de ordin moral, corespunzând și criteriilor de despăgubire stabilite de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

19. Instanța de apel a atestat corectitudinea soluției instanței de fond și pe capătul de cerere privind încasarea cheltuielilor de asistență juridică, reținând că apelantul Ministerul Justiției nu a invocat critici concrete asupra acestei concluzii.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

20. La 17 noiembrie 2025, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Centru din 25 martie 2025 și a hotărârii Judecătoriai Chișinău, sediul Centru din 3 octombrie 2023, solicitând admiterea recursului, casarea ambelor acte judecătorești și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii ca neîntemeiată.

21. Ca prim temei de recurs, recurentul a invocat că interpretarea Legii nr. 1545/1998 din hotărârile contestate este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție, în temeiul art. 432 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă. În susținerea acestui temei, recurentul a făcut referire la decizia Curții Supreme de Justiție din 4 martie 2024 în dosarul nr. 2ra-85/23, în care instanța a subliniat că despăgubirile pentru prejudiciul moral trebuie să fie juste, raționale și echitabile, asigurând o compensare suficientă, dar nu exagerată, și că scopul acordării daunelor morale constă în realizarea unei satisfacții morale, iar nu a unei satisfacții patrimoniale.

22. Recurentul a susținut că suma de 100.000 lei acordată cu titlu de prejudiciu moral este excesivă și neîntemeiată în raport cu criteriile stabilite în cauză și cu principiul general al echității, cu atât mai mult că în privința intimatei a fost aplicată doar măsura preventivă obligarea de nepărăsire a țării, fără alte măsuri privative de libertate.

23. Recurentul a invocat și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în special cauza Tristan împotriva Republicii Moldova (nr. 13451/15), în care Curtea a acordat reclamantei suma de 3.600 euro cu titlu de prejudiciu moral, deși aceasta fusese condamnată la 6 ani de închisoare, susținând că nivelul compensațiilor acordate de instanțele naționale trebuie să fie comparabil cu sumele acordate de Curte în cauze similare.

24. Ca al doilea temei de recurs, recurentul a invocat că hotărârea și decizia sunt arbitrare ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, în temeiul art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă. A susținut că instanțele inferioare au apreciat eronat probele din dosar, întrucât pentru aplicabilitatea prevederilor Legii nr. 1545/1998 este necesară întrunirea cumulativă a condițiilor prevăzute de art. 3 și art. 6 din această lege, norme care nu pot fi aplicate separat.

25. Recurentul a mai susținut că organul de urmărire penală a acționat justificat, existând o bănuială rezonabilă că intimata a comis infracțiunea imputată, și că intimata a fost supusă unui control legal, ghidat de legea penală și procesual-penală, ingerință admisă atât de legislația națională, cât și de cadrul normativ internațional. În acest sens, a invocat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia nicio urmărire penală nu trebuie să se finalizeze în mod obligatoriu printr-o condamnare.

26. În concluzie, recurentul a susținut că instanțele inferioare nu au analizat corect și suficient circumstanțele cauzei, că nu s-a dovedit atragerea ilegală la răspundere penală a intimatei și că, prin prisma sarcinii probațiunii, Ministerul Justiției a dovedit lipsa încălcării dreptului de a nu fi atrasă ilegal la răspundere penală, precum și absența unui prejudiciu moral.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

27. Art. 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.”

28. Art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel”.

29. Art. 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

30. Art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: f) recursul este vădit neîntemeiat”.

31. Art. 440 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

32. Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs reține că dispozitivul deciziei instanței de apel a fost pronunțat la 25 martie 2025.

33. Din materialele cauzei rezultă că decizia motivată a instanței de apel a fost expediată participanților la proces la data de 18 septembrie 2025 (Vol. II, 147). Prin urmare, recursul declarat la 17 noiembrie 2025 este considerat a fi depus în termen.

34. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (1) lit. a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă.

35. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

36. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului de procedură civilă exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

37. Completul Curții Supreme de Justiție notează, că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

38. Or, dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are un caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

39. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție remarcă că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

40. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție aderă la argumentele dezvoltate de Curtea de Apel Centru, întrucât acestea sunt fondate pe o interpretare corectă a normelor de drept material și procedural incidente cauzei, precum și pe o analiză riguroasă a circumstanțelor dovedite prin probatoriul administrat.

41. Argumentelor invocate de către recurent li s-a dat un răspuns complet și suficient în actele judecătorești contestate. Instanța de apel a examinat multiaspectual cauza și a reținut corect că achitarea intimetei pe motivul că fapta nu întrunește elementele infracțiunii constituie temei suficient pentru angajarea răspunderii statului, fără a fi necesară constatarea separată, printr-un alt act judecătoresc, a ilegalității acțiunilor organelor de urmărire penală..

42. În privința cuantumului prejudiciului moral, instanța de apel a verificat criteriile reținute de prima instanță și a considerat justificată suma acordată, raportându-se la durata aflării intimetei sub acuzație penală, natura faptei imputate, măsura preventivă aplicată, intensitatea restricțiilor și efectele asupra reputației profesionale a acesteia. Critica recurentului privind caracterul excesiv al despăgubirii exprimă, în esență, un dezacord cu aprecierea deja verificată de

instanța de apel, fără a demonstra o abatere care să impună îndepărtarea de la concluziile acesteia.

43. În aceste condiții, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție concluzionează că instanța de apel a verificat complet raportul juridic dedus judecării, a stabilit corect circumstanțele relevante ale cauzei și a dat o calificare juridică adecvată pretențiilor formulate.

44. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova ca fiind vădit neîntemeiat, prin urmare inadmisibil.

45. Din aceste motive, în conformitate cu art. art. 431, alin. (1) și (2), art. 433, alin. (1), lit. f), 440, alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Oxana Parfeni

Gheorghe Stratulat